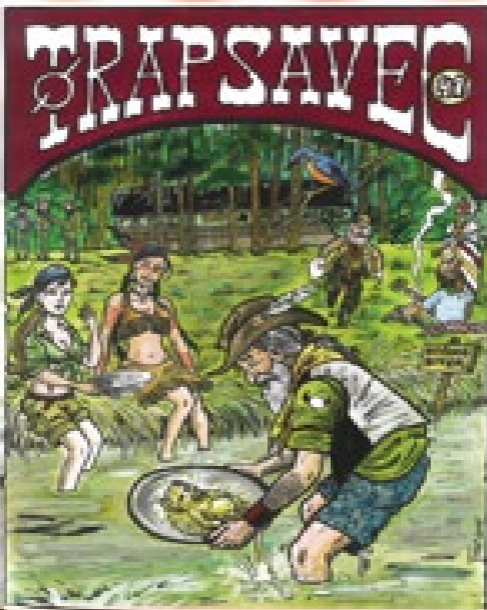

2015

Les je náš

Tomáš Racek – Tom 2. místo Próza nad 23 let

Nejdřív bylo ticho, do kterého trochu šeptal vítr, a taky maličko skřípala unavená cedulka zakazující vstup do prostoru železné cesty. Cedulka visela jen na jednom šroubu. Listopadové nádražíčko i špinavý kouř lezoucí z komínů okolních baráků jemně přikrývalo sílicí šero. Ve velkých omšelých nádražních hodinách s římskými číslicemi na chvíli přestala hlodat rez, pak v nich kovově luplo, až za sklem osvětleného ciferníku nadskočily dávno chcíplé noční můry, a ručičky vykouzly čtvrt na sedm. Koleje se rozezpívaly. Do stanice Dálevlesy přihrčel podvečerní motorák od hlavní trati. Do skřípotu brzd se mísil veselý smích a kroky. Na perónu se kromě několika všedně vyhlížejících lidí zeleně zastrakatěla směsice postav. Členové T.O. Suchý jazyky neprodleně zamířili „na jedno“ obligátní páteční do dálevleské krčmy.

Jak prohlásil Bigles mezi trápením strun už ve vlaku, musí „U Šidilů“ probrat cosi vážnějšího, než jen klasicky tlachat nad bílou pěnou. Bigles byl nejstarší člen osady. Přezdívku vyfasoval podle své oblíbené postavy, leteckého esa pilota majora Jamese Biggleswortha. Prosklené žejdlíky s logem pivovaru Srpec zazvonily o sebe a pak bouchly jednotně o stůl. Všichni utřeli naráz pivní knír. Jenom Květa usrkla čaj a ještě mimo rytmus. Vysloužila si za to kritický pohled od Drobka. Drobek byl ten typ, co vyndá v neděli na nádraží ze žracáku kompletní bochník šumavy, celou okurku a štangli uheráku, a snaží se to všechno cestou domů sežrat. „Jak někdo může jíst potápěče a k tomu pít čaj,“ zazoufal si Drobek nad jejich jedinou ženskou v partě. Hostinský řečený „Šidil“ právě rozkládal na stole

talíře s burty. Leskly se octem a voněly cibulí a bobulemi nového koření. „Tak co jsi nám chtěl tak důležitýho?“ zeptal se Arný. Arný mu každý říkal podle jeho dřívější záliby v kulturistice. „Ještě počkáme na Brejlouna,“ mrknul na prázdnou židli našťvaně Bigles. „Kde zas je?“ „Zase loví něco v tom svém debilů, víš, že tu vevnitř není signál!“ řekl Arný. „Já bych tyhle elektronický krámy zakázal!“ zahřímal Bigles. Brejloun se vrátil na své místo a provinile si šušoval zamlžený brejle. Měl aspoň čtvery dioptrie z věčného čumění do monitorů v pracovní a často i mimopracovní době. „Tak,“ řekl Bigles a vážnost chvíle zdůraznil malou odmlkou. Drobek jí bleskově využil a nacpal si do pusy kus burta. „Stalo se něco, čeho jsem se na Rangerských delší dobu obával - poblíž našeho osadního převisu někdo udělal Hodnotu.“ „Hodnotu?“ nechápavě krčil čelo Arný.

„No a co má bejt?“ „Jak co má bejt,“ našťval se Bigles. „Víš, co to je?“ „No Hodnota, no!“ „Takže neví,“ řekla Květa. „Hodnota je taková pixla, co je schovaná, a je v ní cancák,“ začal vysvětlovat Bigles. „Do toho cancáku se zapisují lidi, co tu schránku najdou.“ „Takže jako my na našem kempu,“ řekl Drobek a přestal žvýkat chleba. „Nebo na jiným novým, když ho objevíme?“ dodal Arný. „No to není jako my!“ dožral se Bigles. „Brejloune, vysvětli jim to.“ Brejloun spustil jak kniha: „No abys tomu rozuměl. Hodnota bývá voděvzdorná, většinou plastová schránka. Zakladatel Hodnoty po jejím umístění obešle prostřednictvím Sítě ostatní členy komunity a zveřejní její pozici. Lovci se snaží Hodnotu nalézt. V Hodnotě je ukryto tajemství. Tajemství je většinou informace vážící se k místu nálezů. Třeba vstup do tajné štoly, nebo jak nalézt poblíž zapomenutou zříceninu, vyhlídku atd. Je to hra. Pak už stačí mít jen turistický lokátor s mapou, který komunikuje s celosvětovou geografickou sítí, a Hodnotu můžeš bez problému najít. Síť měla původně fungovat v systému...“ „To by stačilo,“ utnul ho Bigles. „Takže to znamená spousty lidí a možné prozrazení našeho kempu. S tím se musí něco udělat a hned!“ „Tak jí prostě zlikvidujeme a je to,“ řekl Arný, který to nakonec pochopil. „Konečně slovo chlapa a trempa,“ pochválil ho Bigles. „Ale to přece jen tak nemůžeme?“ lekla se Květa. „Jen se neboj,“ řekl Bigles. „Musíš to vidět

z nadhledu. Je to přece náš les. My sem jezdíme dýl a máme přece k tomu nějaký ten vztah.“ „No jo, letec, ten to musí vidět vždycky z nadhledu, dokud nenarazí čumákem do země,“ řekl Drobek Květě ve dveřích tak, aby to Bigles neslyšel. Za chvíli už pět postav pohltit vlhký studený les.

Ve velkých hodinách zase na chvíli přestala hlodat rez, pak v nich kovově luplo, až za sklem osvětleného ciferníku nadskočily dávno chcíplý noční můry, a ručičky vykouzly čtvrt na jedenáct. Koleje se rozezpívaly. Do stanice Dálevlesy přihrčel poslední motorák od hlavní trati.

Pak si podzimní les definitivně oškubal poslední barevné vlasy ve větru. Střídal se sníh s deštěm a na Rengerských se během dnů střídali trampové, Zakladatelé a Lovci. Lovci už po několikátý hledali Hodnotu, kterou už po několikátý Zakladatelé založili. A vždycky se mezitím objevily v lese Suchý jazyky. Týdny běžely, chcíplé můry ve velkých dálevleských hodinách s římským číselníkem nadskakovaly a votřískanej motorák pravidelně houkal v kopci před stanicí. Zima pořádně nepřišla a pak už bylo cítit ve vzduchu jaro a taky, že se něco stane.

A taky se stalo. Bigles to Suchým jazykům sdělil tentokrát už rovnou

ve vlaku. U Šidilů to pak ještě jednou vysvětlili Arnýmu, protože to nepochopil, a Drobkovi, protože celou cestu šustil mastným papírem od salámu a polovinu toho neslyšel. „Představte si, že se ta Hodnota jmenuje „Náš les.“ No to přestává všechno,“ láteřil Bigles. „Náš les?“ zeptal se Arný. „Jako náš nebo náš jako jejich?“ „Náš les byl vždycky náš a nikdy jejich,“ řekl rázně Bigles. „Jak se takhle blbě můžeš ptát! A teď k věci. Brejloune, prosimtě.“ Brejloun se ujal slova: „Zakladatelé založili už třetí Hodnotu na témže místě a po jejím opětovném zmizení se odmlčeli. Teď jako pomstu zaměřili většinu našich kempů pomocí lokátorů a vytvořili

jakousi mapu našich tábořišť. Někde na Rengerskách bude v neděli ráno zveřejněna tato mapa jako Tajemství. Kdo jí najde jako první, může s ní nakládat dle libosti. Zakladatel slíbil, že bude mapa jen jedna a vítěz bere vše. Kdo prohraje, v kraji končí! Je to výzva adresovaná přímo nám. Tentokrát je ale k nalezení Hodnoty potřeba najít několik stanovišť a vyluštit úkoly.“ „A odkud to víte?“ divila se Květa. „Psali to na Síti,“ odsekl Bigles. „Od kdy chodí trampové na Sít’?“ divila se dál Květa. „Vždyť jsi říkal, že trampové na Sít’ nechodí.“ „Náhodou tam někteří mají i své osobní informace a vyměňují si tam názory a tak,“ řekl Brejloun. „Tak dost!“ utnul to Bigles. „Mapu samozřejmě musíme získat první. Brejloune, běž ven, je tam lepší signál.“ „A kde jste vzali lokátor?“ divila se opět Květa.

Po cestě pobíhal hladový kos. Z ranní přetahované o žížalu ho vytrhnul dusot těžkých bot. Stačil tak tak uletět a už se cestou hnal Arný, Brejloun, Bigles a za nimi Květa a Drobek. S několikaminutovým zpožděním je pronásledovali první Lovci. „Kde je další stanoviště?“ volal za rychlé chůze Bigles na Brejlouna. „Asi dvě stě metrů tamhle za skalou.“

„Pokud ovšem odpověď na otázku, kolik má nejvyšší hora Rengersek Suchošť, je správně 614 metrů,“ dodala Květa.

Čerstvě probuzený šnek na kameni vyslechl další podivnou rozpravu. „Jak mám pokračovat 420 stupňů 150 metrů, když kruh má jen 360?“ divil se Bigles.

„To bude těch 420 mínus 360, to je 60 stupňů. Už to házím do lokátorku,“ řekl nadšeně Brejloun.

„Vždyť je to na stromě!“ vydechla Květa.

„Konečně něco pro mě,“ zaradoval se Arný. „To jsou samý výpočty a zeměpis.“

„Vás to nějak baví,“ sjele je kriticky Bigles. Arný se radostně škrábal na

strom.

„Hele, a na co jsou ty čísla, co byly na každém stanovišti?“ čučel Drobek do instrukcí k dalšímu postupu.

„Jaký čísla,“ zarazil se Bigles.

„No ty asi budeme potřebovat k nalezení Hodnoty,“ odtušila Květa. „Přesně tak, to nám chybí do výpočtu k nalezení mapy,“ dodal Brejloun. „Do pytle! Tak my poběžíme dál a Arný se vrátí a čísla opíše. Sejdeme se na rozcestí u odbočky na Kachnu. Co nejdřív!“ velel Bigles.

Zatímco si ostatní lámali hlavu na dalším stanovišti, Arný běžel zpátky a opisoval zapomenutá čísla. U poslední skrýše potkal skupinku Lovců. Netušil, že Lovci, kteří se navzájem neznají, při náhodném setkání u skrýše předstírají, že jsou na místě náhodou a nic nehledají. To aby obyčejný lidi v případě prozrazení stanoviště nezničili. „Ahoj,“ pozdravil nejstarší Lovec. „Sbíráte houby?“

„No, jarní,“ přitakal Arný. Pak na sebe chvíli koukali, předstírali, že svačí, přebalují si batůžky, a pořád se podivně ošívali.

„Tak teď už nám chybí jen ta zapomenutá čísla a můžeme spočítat, kde je mapa,“ radoval se na odbočce u Kachny Brejloun. „Ukaž!“ koukal do papírů Bigles.

„Tak co, máš?“ volali jeden přes druhého už z dálky na Arnýho. „No, jedno nemám,“ udýchaně odpovídal. „Představte si, že jich je na tom místě pořád víc a všichni na sebe blbě čumí a nikdo se nemá k tomu, aby se do tý pixly podíval. Tak jsem to vzdal.“

„Ty seš fakt ichtyl,“ pochválil ho Bigles. „Tak mi řekni, jak teď najdeme mapu?!“

„No tak to nevím,“ odpověděl zkroušeně Arný.

Brejloun mezitím počítal. „Ale já vím!“ řekl vítězně. Květa mu koukala přes rameno. „Chybí totiž zrovna to číslo, které už stejně známe z naší současné polohy podle lokátoru. Místo, kde je mapa schovaná, je podle ostatních čísel nedaleko. Takže já bych vyrazil.“

„Fakt dobrý!“ plácnul ho po rameni Bigles.

Čerstvá březová zeleň jarních lístků, hluboká modř nebe, voňavé borovice a jeden z postranních výběžků vrcholových skal kopce Kachna. U žluté skalní stěny bylo živo. Z jedné strany sem, co terén dovolil, mazaly Suchý jazyky, z druhé další Lovci. Zdálo se, že Lovci budou v závějích písku pod stěnou dřív. Arný však nakonec prokázal své sportovní kvality a do skalní štěrbině šáhl jako první. Lovci se zklamaně zarazili na několik kroků od nich. „Tak to byla paráda!“ nadsakoval nadšením Drobek.

„Jasně, příště jdeme zas!“ nadšeně přitakal Arný. „To jste teda uhodli!“ zavrčel Bigles a začal trhat mapu na kousky.

„Já už s touhle hrou nechci mít nic společného!“

„Škoda,“ řekla dívka v hnědých kapsáčích a zeleném klobouku, které si do té doby nikdo nevšimnul. „Tajemství nebude odhaleno a já už zde další Hodnotu nezaložím,“ dodala. „Ale je tu moc pěkně,“ zamžikala modrýma studánkami přímo na Biglese. Ten nasucho polknul, protože si všimnul, jak je ta holka sakra hezká. A pak, čekal nějakýho kluka a ne takovouhle ženskou.

„Ta hra je taky to... pěkná,“ po několika vteřinách zakoktal Arný.

„Já jsem Bigles,“ řekl pak po další chvilce Bigles.

„Petra,“ usmála se a posunula si klobouk lehce z čela. Bigles se přistihnul, jak se topí v těch studánkách. Modrých a hlubokých jako nebe.

Ve velkých nádražních hodinách zase nadskočily dávno chcíplé noční můry

a koleje se rozezpívaly. Do stanice Dálevlesy přirachotil podvečerní motorák směrem na hlavní trať. Vítr šeptal, cedulka skřípala a za kolejem šuměl náš les, co z něj čouhají skály. A za chvíli už bude léto.